
Halasi Zoltán

AZ ÉLŐ VAJDÁHOZ

I

Ne hidd, hogy nincsenek csodák, felejtse Ginát,
föltámadtál, nem hagy nyugton a nyers jó.
Igen, előre is pörög az élet nevű orsó,
nemcsak az emlékezés kataraktáin át
bukdos visszafelé az emlékezés lazaca,
hogy ívjon egy nagyot a „miért volt, ha nincs?”-ben.
Tekints magadra: állapítsd meg, elmúlik-e minden,
avagy kivételképpen a költőnek is lehet malaca.
És ne kezdj fájni újra, kedves mélabú-akarnok.
Ne törj a sivár bizonyosra. Inkább a vásárcsarnok
emeletén támaszd a borkimérés pultját és figyeld,
mit tesz a tülekvő turistával egy ilyen ún. örök hely:
kapdos műnépi rongy után, tokajinak issza a csigert,
steaknek fal oldalast; adekvát módon él. Na és ha tökfaj.

II

Nem ismerted a franciákat, a hús-vér sorok
mestereit, a testi zenét,
a finom sebet, az alélás-, lankadásnak
kitett szívet, a rejtett halál
még rejtettebb nesztét.

Ami jutott: német romantika, csupa elnagyolt
dualitás és dichotómia,
szilánkos gondolati váz, nemlét fodrozta
lengécske vágy lepelben;
vereségekre sarkallt álomparipa.

És ott sajognak verseidben a szellem
amputált tér-végtagjai, a kiskultúrák
feszítvány-, sőt szárnyhiányai, a csökkentléptékűség
(pusztulásriadalmak folyománya),
a történelmi tor- és szekatúrák.

Megváltás? A neked való női ideáltípust
ahhoz túlságosan szeretted, hogy a
férfi fölötti férfival helyettesítsd;

magad helyett hogy Jézust megfeszítsd
és jótéteményeit esedezd

cserébe. Védtelen lettél, nem megváltott.
A keleti megsemmisülés-tan se rántott
magával. Fejletlen voltál, misztikátlan,
legfeljebb saját stigmádból, akárha sziklából
fakadtak nedvek és klisék.

De szökőkúthangú kérdéseid monoton
morájában, apa a fiában, zene az iramában,
gyönyörködik a forrás,
a gyermek szólamában örömet merítkezik
a rutin felnőtt szenvedésyakorlás.

JELENLÉT

A fák tövében észrevétlenül növő árny
elém hoz valakit, akit nem ismerek.
Valószínűtlen hosszú, csontos ujjai
viharvert diplomatatáskát szorongatnak,
ügynöknek álcázza magát a lakli,
zenélő öngyújtókkal házal, úgymond;
orrbozontjából jégcsapok fityegnek.
Egyszer már eljött értem, ezzel ámít
(hiszem is, nem is), de, maga sem érti,
erőt vett rajta a meggondolás.
Huzat és hamu ikertestvérek öröktől,
ezt recsegi (gyors témaváltás),
miközben vécépapírból sodort
fidibuszt forgat füle tölcsérében. –
Hogy varjak voltak-e a csakhamar
két irányban szaporán kicsapó
fekete lángnyelvek vagy inkább tollboák?
Mindenesetre zengtek.
A nézés helyén szemcsés csillámlás.